בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ד' בתמוז תשס"ד (23 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת יום ששי, ו' בתמוז, 28 [כ"ח] שנה למבצע אנטבה, הסיפור הבא...

היה זה יום קיץ נאה בסוף חודש יוני 1976, כאשר עלתה נילי בן-דור, באר-שבעית צעירה, לטיסה מס' 139 של חברת "אייר-פראנס" בנמל-תעופה לוד. היא לא שיערה כלל כי הטיסה הנעימה לפאריס עלולה להסתיים אחרת מהמתוכנן. נילי התרווחה בחלק האחורי של המטוס, וחשבה על הפגישה עם אחותה, יעלי, בעיר האורות. אולם הגורל רצה אחרת. כאשר נחת מטוס האיירבוס, על 228 נוסעיו, לחניית ביניים באתונה, ירדו ממנו כמה נוסעים ו- 5 אחרים עלו במקומם. דקות ספורות אחר-כך הודיע מישהו ברשת הכריזה הפנימית כי המטוס נחטף. החוטפים יצאו באקדחים שלופים והורו לנשים ולילדים להתרכז בקדמת המטוס, בעוד הגברים נצטוו לעבור לחלק האחורי. המחשבה הראשונה שהבזיקה במוחה של נילי היתה: מה יהיה עם אלון? ומה יהיה עם אביה?

אלון בן-דור, בעלה זה שנה וקפטן קבוצת הפועל באר-שבע, היה באותו זמן בלונדון, במחנה אימונים של הנבחרת הלאומית של ישראל בכדורגל, בדרך לאולימפיאדת מונטריאל. שתי העונות האחרונות של משחקי הליגה הלאומית בכדורגל היו מבחינתה של הפועל באר-שבע והעיר באר-שבע כולה שנות שיא. מעטות הקבותות, גם וותיקות ובעלות מסורת, אשר הצליחו לזכות פעמיים רצופות באליפות. עיר הנגב זקפה ראשה במלוא הגאווה. היה כאן שילוב יוצא-דופן של כשרונות צעירים ועקביות, שילוב אשר הביא כמה משחקני הקבוצה להעפיל לנבחרת הלאומית. במיוחד אהבה התקשורת את הבלם אלון בן-דור, אשר רשם לזכותו 10 הופעות במדים הלאומיים של נבחרת הנוער.

בסיום של עונת 1976, אחרי הזכיה השניה באליפות, עמדה קבוצת הפועל באר-שבע לייצג את הכדורגל הישראלי במסגרת מפעל האינטרטוטו. לקראת יציאת הנבחרת הלאומית למשחקים האולימפיים במונטריאל, קנדה, היה על הנבחרת לעבור מחנות אימונים באנגליה ובארה"ב. מאחר שהיה על בן-דור להיעדר מהארץ לתקופה העולה על חודש ימים, סיכמה איתו נילי כי בתקופה זו תצא גם היא מהארץ, לבקר את אחותה בפאריס.

שלושה ימים אחרי צאתו ללונדון היא עלתה לטיסה הנוראה. בשעה 3 אחה"צ נחת המטוס החטוף בבנגאזי שבלוב. מכשירי הטלקס של סוכנויות הידיעות ומערכות הרדיו והעתונים בכל העולם החלו לדווח על דבר חטיפת המטוס. באותה השעה סיימה הנבחרת את משחק האימון שלה מול מכבי לונדון. השחקנים עזבו את המגרש, עלו על האוטובוס שהסיעם למלון – ואז סיפר להם הנהג כי שמע ברדיו על חטיפת המטוס. לאלון בן-דור היה ברור מיד: נילי נמצאת במטוס זה! לימים סיפר כי המחשבה הראשונה שלו היתה כי לא יצליח להתגבר על המכה אם אכן משהו יקרה לנילי. כחודשיים לפני-כן, נפטרה אמו, אראלה, צלמת הילדים הידועה של באר-שבע. השעות חלפו באיטיות מורטת עצבים. קדאפי, מנהיג לוב, שיחק משחק חמקני ומכוער, אך כנראה לא היתה לו השפעה של ממש על החוטפים. הם החליטו להסתלק מלוב, המריאו בכיוון בלתי ידוע, ולמחרת לפנות בוקר נחת באנטבה שבאוגנדה. השעות הפכו לימים, ובארץ גברה הדאגה לשלום החטופים כשנודע כי החוטפים, גרמנים וערבים, הפרידו בין הנוסעים היהודים והישראלים לבין שאר החטופים. זוועות

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ד' בתמוז תשס"ד (23 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הסלקציה של הגרמנים, קצת למעלה מ- 30 שנה קודם לכן, צפו ועלו בזכרון. בהמשך שוחררו החטופים, אך לא היהודים שבמטוס ונושאי דרכונים ישראליים. [ההמשך, בע"ה, מחר...]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל